د شپېلۍ

مینه (مه ینه)

په کچه ګړۍ کې

لیکوال:
ډاکټر مهندس حشمت الله «اتمر»
میاشت ــ غویی / کال -۱۴۰۳

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړی کې
لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
اېډېټور:
د پخښتۍ دیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر:
چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳

ګرځنده اړیکه: +۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸
برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د ګټې اخیستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتۍ.. ۱

بسم الله الرحمن الرحیم ۲

لیکي پو هه:.. ۳

لړلیک ٤

ننتوزې ٥

د یادښتونو له پاره:.. ٧

نا انډوله (ناول، کېسه یا داستان) ٨

د چاپ شویو کتابونو لېست... ٧٢

د کار لاندې کتابونو لېست ٧٥

د امکان او وخت په صورت کې....................................... ٧٦

د پخښتۍ څټ ٧٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننتوزې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې یو بل حقیقی داستان (ناول) و لیکم کوم چې کیسه یې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړی ده، زما د کتابونو مېنه وال یوازې انجینران نه دي او نه باید اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هیله کیږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکې کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸

په در نښت

ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د يادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا انډوله (ناول، کېسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جګړوله کبله، هیواد پرېښنو دو ته اړ شوو، جګړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بی ګناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبې هیواد وال له هرګوډ نه د ګاونډیو هیوادونو ته د تګ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جګړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلی و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا ګران کار دی، مخصوصاً، زمونږ په ګاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یې تر مونږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په ګاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زمونږ د ګاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډیره او چته وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپې یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.
هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او ګاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:
۱. د شخړې او کورنۍ جګړو نه تېښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. د کار موندنه، نورو اروپايي هیوادو او امریکا ته تګ

په همدې توګه، زمونږ تر دوو میلیونو ډېر هیوادوال (مهاجرین) په ګاونډیو ملکونو او خاصتاً پاکستان هیواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توګه کار او ژوند کوي.

زمونږ هیوادوال او مهاجرین،د پاکستان هیواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مګر ډېري يې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملګرو ملتونو په مالي مرستو او یا هم د ځینو جهادی تنظیمونو په ذریعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه ګړۍ، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخیستی او یادوی شو.

د پاس یاد شویو کمپونو د جملې څخه یو يې هم د کچه ګړۍ کمپ و، څرنګه چې د نوم څخه يې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مګر د افغانانو له پاره چې خپل هیواد يې د کورنۍ جګړو له کبله پرېښی و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د یو ډاګ په شان و، ونې او شینوالی يې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او یا د اغزو بوټي تر سترګو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون یا د ملګرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، ختینه کوړګۍ جوړکړي تر څو چې خیمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هیواد د دوبي لوړۍ تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډېر شاقه کارونه وکړي، کوم یې چې په خپل هیواد کې نه و کړي.
دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډېری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان و.
د دې کمپ ته مخامخ، د سړک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو ښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او ښار جوړونې نقشو په پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساینې ټول امکانات یې درلود او خورا زرغون (شین) و، دا ښکلې سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره وه.

څرنګه چې و ویل شو، د کچه ګړۍ کمپ ډېر سپېره او د ژوند هیڅ آسانتیاوي یې نه درلودي، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (۹۵٪) او ۵٪ یې د نور ژبو یا قامونو لکه :
تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.
مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د کریکټ لوبو ډګر ته ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل.
ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په مینه به یې د لوبو ښار(سیل) کاوه.
د پېښور ښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختۍ سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان ښه نه وه، خو مجبور و د راشن تر خوا کار وکړي.
وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ده ته ښه صورت او ښایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډیره وه.
د وطن حالت هم نا څرګندې لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟
مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لاړ شم، په خپلې پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل ښونځي ته لاړ شم او په پای کې یو تکړه ډاکتر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکوته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډېر تنګېده ، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لاړ شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعې ورځ، چې هغه بازار ته تلی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلۍ و لګېدې.
مسافر شپېلۍ ته نږدې شو او ویې پوښتل:
دا شپېلۍ د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.
پلورنکي و ویل:
نه!
دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.
مسافر پلورونکي ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي دا شپېلۍ وګورم؟
پلورونکي و ویل:
هو!
واخله!
مسافر شپېلۍ واخیسته، کته او پورته یې ورته وکتل، شپېلۍ خورا ښکلې وه.
بیایې یوه لنډه مصرع په کې و وهله:
پلورونکي ورته و ویل:
تا مخکې شپېلۍ وهلې ده؟
مسافرو ویل:
هو!
لږ، لږ.
پلورونکي ورته و ویل:
ته ډېره ښه شپېلۍ وهې!
بیا مسافر ورته و ویل:
بیه یې څو روپې (کلدارې) ده؟
پلورونکي و ویل:
دا اجازه یې ده او پای بیه یې را ته یوسلو پنځوس روپۍ (کلدارې) ویلې ده.
هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولې پیسې یې شمار کړي، ټولې پیسې دري نه وي، روپې (کلدارې) شوې.
بیا یې پلورونکي ته و ویل:
زما سره ټولې پیسې ۹۳ روپۍ پاتې دي، په نورو پیسو باندې مې کور ته سودا واخیسته.
پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و یې پوښتل:
ځایی یې که مهاجر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:
مهاجر یم.
بیایې و پوښتل:
په کوم ځای کې شپې تېروې؟
ځوان و ویل:
په کمپ کې اوسېږم.
بیا یې و پوښتل:
یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟
هغه په ځواب کې و ویل:
له کورنۍ سره اوسېږم.
بیا یې زیاته کړه.
په کوم کمپ کې اوسېږې؟
ځوان و ویل:
د کچه ګړۍ په کمپ کې اوسېږم.
پلورونکې په خندا شو او ویې ویل:
ډېر ښه!
هلته زما ملګري هم شته،
زمرک خو به پېژنې؟
مسافر و ویل:
هغه ترکاڼ زمرک ښیې؟
پلورونکي و ویل:
هو!
هغه زما ملګری دی.
هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چې پیسې تر لاسه کړي، بیا زما پور راوړي.
مسافر و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلۍ اتيا روپۍ در کړم او نورې پيسې به کله چې پيسې تر لاسه کړم، تا ته به يې راوړم.
پلورونکي و ويل:
سمه ده!
دا ده شپېلۍ در سره واخله!
کله چې پيسې دې لاس ته راغلې، ماته او يا هم زمرک ته يې ورکړه، ماته رسيږي.
مسافر شپېلۍ واخيسته، خپل پېڅ يې په شا کړ، د پلورنکي نه يې خدای پاماني واخيسته او د بازاره و وت.
هغه مخ په کور روان شو، يوه ګړۍ وروسته خپل ختين کور ته و رسېد.
پېڅ يې په کور کې کېښود او حمام ته د ننه شو.
کوزه يې را وخيسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس يې وکړ بيا جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلۍ يې واخيسته او د واسکټ په جب کې يې کېښوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندی لاړ او په لاره کې يې خپل ملګری وليد، هغه سره يې روغبړ وکړ له روغبړ نه وروسته يې هغه ته و ويل:
ما نن يوه شپېلۍ واخيسته کومه چې زمونږ يو هيواد وال له هيواده راوړی وه او د پلور له پاره يې، زمرک ملګري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلۍ خوښه شوه او دهغه نه مې په پلور واخيسته.
ملګري يې و پوښتل:
څنګه يې پر تا باور وکړ؟
هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له مانه ډېرې پوښتنې وکړې او له پوښتنې نه څرګنده شوه چې د کچه ګړۍ کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بیا مې له جبه پیسې و ویستې، ومې شمېرلې، ټولې یې درې نوې روپۍ وې.
ما هغه ته و ویل چې:
اتیا روپۍ به یې اوس درکړم او نورې یې به وروسته درکړم.
خیر یوسې، هغه هم و منله او شپېلۍ مې ترې واخیسته، خدای مهربانه دی،   کوم وخت چې پیسې مې لاس ته راغلې، هغه ته به یې و رکړم.
بیا ملګرې یې ترې و پوښتل:
ته شپېلۍ وهلی شې؟
هغه و ویل:
هو!
بیا یې ملګرې و ویل:
پیل کړه!
هغه په شپېلۍ وهلو پیل کړ.
ملګرې یې و ویل:
بېشکه!
زنده باد!
زما در باندې یقیین نه راته.
ته خو په رښتیا ښه شپېلۍ وهې.
هغه و ویل:
ما په افغانستان کې هم شپېلۍ وهله
نو ځکه پرې پوهېږم.
بیا یې شپېلۍ بس کړه.
د جب نه یې دسمال و ویست او شپېلۍ یې پرې پاکه کړه او د واسکټ په بغل جب کې یې کېښوده او په خبرو اترو یې پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې يې کولې.
هغوی د لوبو ډګر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا يې پخوا د نارنجو ونې وې.
دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو سره سيمه په تش ډاګ اوښتې وه.
افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم ښه ځای نه درلود، ناچاره ول چې هلته لاړ شي او خپل وخت تېر کړی.
له يوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسي، مهاجرت، له هيواده جلا والی، بې کوري او بې کاري دا هغه ټول شيان ول چې زمونږ افغانان ور سره مخ ول.
دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنګ ته نږدې شول، هغوی په کرېکټ لوبو بوخت ول.
دوی ورته نږدې شول او سلام يې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته يې عليکم او ويې ويل:
ستړی مه شي!
په خير راغلي!
راځي!
مونږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زمونږ ملګري نن لږ دي.
د هغه ملګري و ويل:
سمه ده.
دا دی واسکټ مې دلته کيږدم.
هغه واسکټ کېښود.
او ملګري ته يې و ويل:
راځه!
ته هم راشه!
ملګري يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په کریکټ نه پوهیږم، څنګه لوبه وکړم؟
هغه ځواب ور کړ:
دا لوبه آسانه ده!
مونږ د هغوي سره د توپ په نیولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت شي او هم به لږ وخت تېر شی.
هغه و منله.
خپل واسکټ یې له ځانه و یوست، د ملګري واسکټ تر خوایې کیښود او د لوبو ډګر ته ننوت.
ده به کله یوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بیا به یې توپ و نیو او بل کس ته به یې وا چاوه.
و خت تېر شو او هوا هم لږ تیاره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه ودروي.
هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامې وې.
لوبو ډګر په دو ړو سپېره ول، خپل کالي یې وڅنډل، د لوبې وسایل یې سره واخیستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.
هغوی هم دواړو خپل واسکټونه واغوستل او د نورو سره یو ځای د کمپ لوري ته روان شول.
مسافر ډېر ستړی شوی و، ځکه توپ په سې یې ډېرې منډې و هلې وي.
هوا تیاره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.
د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره کړه، تر څو چې د جمعې وخت ته ځانونه ورسوي.
هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونوته لاړل تر څو اودس بیا لمونځ وکړي.
مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بیا، لمونځ وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډېر ستړی و، ځکه چې نن يې ډېرې منډې وهلې وې او خورا ترږی شوی هم و.
خور ته يې غږ کړ:
ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بيا لمونځ وکړم.
خور يې ځواب ور کړ:
سمه ده وروره!
ته تر ځو چې اودس او لمونځ کوې زه تاته چای دمه وم.
بيا مسافر و ويل:
خير يوسې خورې!
هغه خټينه کوزه واخيسته او له اوبو نه يې ډکه کړه.
بيا حمام ته ننوت، اودس يې وکړ، بيا خپرې ته نږدې شو .
خپل څادر يې واخيست، اوار يې کړ او د ماښام لمونځ يې وکړ.
خور يې وليد چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شين چای يې ورته راوړ.
هغې مسافر ته په پياله کې چاي واچوه او ويې ويل:
خوږه در ته راوړم؟
مسافر و ويل:
هو!
لږ ګړه راوړه، ډېر ترږی يم.
هغې ژر ګړه راوړه او مسافر په چای ښبلو پيل کړ.
د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی يې اوار کړل، ترټک يې پرې کيښودل او با لښتونه يې هم راوړل.
خور يې مسافر ته و ويل:
پاسه وروره!
پر ترټک کينه!
ته نن ډېر ستړی شوی يې، تا ډېرې منډې وهلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروو یې له ځایه پاڅېد او پر ټرټک کیناست، خور یې بالښت واخیست او د هغه تر څټ یې کېښود.
وروو یې مننه وکړه او ډېر خوشحاله شو.
څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.
د شپې ډوډۍ تیاره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه پریمنځل.
دستر خوان اوار شو او کټغ هم پرې کېښودل شو.
ټولو ډوډۍ ته پیل کړ.
ډوډۍ یې و خوړه او خوریې چای راوړ.
هغوي چای و څښه او مسافرهم د نن ورځې د کریکټ د لوبو کیسه پیل کړه.
ټولو ورته غوږ نیولی و.
بیا نارینه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان شول.
لمونځ یې په جمع ادا، بیا وروسته کورته ستانه شول.
مسافر ډیر ستړی شوی و، خپل ټرټک یې اوار کړ او بالښت یې سر ته کېښود، خپل څادر یې پر ځان وغوړاوه او ویده شو.
سهار وختي له خوبه ویښ شو او جومات خوا ته لاړ.
لمانځه نه وروسته ستون شو، بیا یې د سهار چای و څښه او له کوره د باندې شو.
وروسته خپل ملګري کور خوا ته روان شو چې دکار موندلو په هکله خبرې وکړي.
مسافر د ملګري کورته و رسېد.
دروازه یې و ټکوله؛
ملګری یې د باندې شو او هغه ته یې د کور راتګ بلنه ور کړه.
هغه و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!
راځئ چې چکر و وهو او و ګورو، کوم کار پيدا کړو.
هغوی د سيمی هټيو خوا ته روان شول.
څه ځنډ وروسته، هغوي د سيمې بازار ته و رسېدل او يوی څپرې
لاندې د چای پلورلو هټی خوا ته کيناستل.
چايچي راغی او له هغوي نه يې پوښتنه وکړه:
شين چای راوړم که تور؟
مسافر و ويل:
شين چای.
بيا چايچي و پوښتل:
بوره راوړم که ګړه؟
مسافر خپل ملګري نه و پوښتل:
تا ته څه شی راوړی؟
ملګري يې و ويل:
ما ته توره ګړه.
بيا مسافر زياته کړه، ملګری ته مې توره ګړه او ما ته لږ بوره راوړه.
چايچي و ويل:
سمه ده!
لږ ځنډ وروسته چايچي چای راوړ او د دوی تر مخ يې کيښود.
دوی په پيالو کې چای واچاوه او په غورو يې پيل کړ.
کله به يې ويل:
راځه چې يوه کراچۍ پيدا او پر هغي باندې ميوه او يا هم ترکاري و
پلورو.
ملګري يې و ويل:
دا خو ډير ښه سوچ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کوښښ وکړو چې يوه کراچۍ پيدا کړو، بيا به تصميم و نيسو چې، څه پرې خرڅ کړو.
ملګري يې و ويل:
زما يو بل ملګری هم په کراچۍ ګړه خرڅوي، زه به له هغه څخه پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره ګټه ده.
مسافر و ويل:
سمه ده.
هغوی خبرې کولې او هم يې چای څښل.
د هغوی قصې خوړې لکه شکرې وې.
بيا د چايچي شاګرد راغی او له هغوي نه يې پوښتنه وکړه:
بل چای راوړم؟
د مسافر ملګری و ويل:
نه!
بس ده.
بيا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.
وخت تېر او غرمه نږدی شوه، مسافر ګړۍ ته وکتل او ويې ويل:
اوه!
يولس بجې شوې.
د غرمې ډوډۍ وخت ورسېد.
ملګري يې و ويل:
هو!
راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ يخ واخلو او کور ته به يې، يوسو.
هغوي له ځايه پا څېدل او کور خواته روان شول.
لومړی مسافر د ملګري کور ورسيد او هغه مسافر ته و ويل:
راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه له ما سره تېره کړه!
بيا مازيګر به لوبو ډګر ته يو ځای لاړ شو.
هغه و ويل:
مننه کوم.
زه په کور کې څه کار لرم، بيا به مازيګر خپله شپېلۍ واخلم او لوبو ډګر ته به لاړ شم.
ملګری يې و ويل:
سمه ده !
ستا خوښه!
مسافر خدای پاماني واخيسته او خپل کور خواته روان شو.
هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کيناست.
بيا يې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.
مازيګر شو او مسافر هم خپله شپېلۍ واخيسته.
هغې ته يې وکتل او بيا يې د واسکټ په جب کې کېښوده او له کوره د باندې شو.
هغه لوبو ډګر خوا ته روان شو.

لومړی يې د واليبال ننداره وکړه بيا وروسته تر تياره کېدو، مخ په پوليس کالوني، روان شو.
دا ځای خورا ښکلی او ډير شين (زرغون) و.
هغه د سړک نه وا وښت، يوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کيناست.
شپېلۍ يې له جبه و وېسته او په غږولو يې پيل کړ.
هغه ډيره ښه شپېلۍ وهله او په شپېلۍ کې به يې دا سندره ويله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بيا که بريم به مزار ملا ممد جان
سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بيا که بريم به مزار ملا ممد جان
سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با يار بگو يار تو آمد
گل نرگس خريدار تو آمد
گل نرگس خريدار تو آمد

برو با يار بگو چشم تو روشن
همان يار وفا دار تو آمد
همان يار وفا دار تو آمد

بيا که بريم به مزار ملا ممد جان
بيا که بريم به مزار ملا ممد جان

سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بيا ای يار که مجنون تو هستم
خراب لعل ميگون تو هستم
خراب لعل ميگون تو هستم

نمی بوسم لب پيمانه ای می
پرشان و جگر خون تو هستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرشان و جگر خون تو هستم

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فریاد کردم
علی شیر خدا را یاد کردم

علی شیر خدا یا شاه مردان
دل نا شاد ما را شاد گردان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شیر خدا دردم دوا کو
مناجات مرا پیشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته میتم
به هر جا عاشقه دردش دوا کن

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل ګل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل ګل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندره غږوله، کومه چې د هیواد په هکله او حماسي سندره وه.

دا وطـــــن ودان وطـــــن
دا د لـــوي افـــغـــان وطـــن
دا پـــه مـــونـــګـــه ګـــران وطـــن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سیندونوکې
مینه یې په زړونوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سیندونوکې
مینه یې په زړونوکې
ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره
ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلۍ وهله او یوازی به ناست و.
بیا به د کور خوا ته روان شو.
دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته، ځکه چي داسې زرغون (شین) ځای په سیمه کې نه و.
هغه به کله ناکله پښتو لنډی او سندرې هم غږولې.
څرګنده ده چی، د شپې له خوا غږ تر ډېرو لرې ځایونو، تر درې سوو مترونو نه هم لرې ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا راز د هغه د شپېلۍ غږ تر پوليسو کورونو پورې هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واوري.
يوه ورځ د يو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلۍ غږ يې تر غوږو شو.
هغه څو دکيکې (دقيقې) ودرېده او شپېلۍ ته يې غوږ ونيو.
د شپېلۍ غږ خورا په زړه پورې و.
هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک يې تر سترګو نه شو.
څو دکيکې ودرېده بيا د شپېلۍ غږ بند شو.
هغې ګړۍ ته و کتل او وخت يې له ځانه سره بند کړ.
بيا بېرته کوټې ته د ننه شوه.
سبا ماښام بيا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و خت و وته او د شپېلۍ غږ يې واوريد.
ډېره خوشحاله شوه او د شپېلۍ و هلو تر پايه هلته ودرېده.
بله ورځ لږ وخته له کوټې و وته او د شپېلۍ وهلو منځ وخت يې و موند.
بيا به ورو ورو خپل وخت بدلاو او مخ کې به راوته تر څو چې د شپېلۍ وهلو پيل وخت يې و موند.

مسافربه هم په ټاکلی وخت راته، د شپېلۍ په وهلو به يې پيل کاوه، په خپل وخت به يې شپېلۍ ته د پای ټکی ايښود او کور ته به ته.
هغه نه پوهېده چې د شپېلۍ غږ تر هستوګنو کورنو پورې ځي.
مسافر عادت کړ چې، هر ماښام به هلته ځي.
د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوټې بالکن ته وته او د شپېلۍ غږ ته کيناسته، تر څو چې پای ته و رسېږی.
مسافر به کله نا کله چېرته ته او يا يې په وادونو کې ګډون کاوه، په داسې ماښام به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلۍ و وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

مګر جلۍ به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلۍ وهلو انتظار به يې کاوه.

هغه ورو ورو د شپېلۍ په غږ مينه (مه ينه) شوه.

که چېرې کوم ځای ته به له کورنۍ سره تله، کوښښ به يې کاوه چې ځان ماښام ببرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلۍ وهلو غږ ورنه تېر نه شي.

کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې ښه نه تېرېده او تر سهاره به يې د شپېلۍ د غږ سوچ کاوه.

يوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:

دا سړی به څوک وي؟

مګر هغه نه پوهېده چې شپېلۍ وهونکی، مسافر او افغان مهاجر دی.

ماښامی شپېلۍ وهل دوام پيدا کړ.

وخت به تېرېده.

يوه ورځ چې کورنۍ يې په کور کې نه وه، له ځانه سره يې تصميم و نيوه چې دا شپېلۍ وهونکی پيدا کړي او هغه د نږدې وګوري.

تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلۍ يې د چا نه زده کړې او ولې دلته شپېلۍ وهي؟

ستونزه يې څه ده؟

آيا مين (مه ين) شوی دی؟

د کوم ځای څخه دی؟

او داسې نورې پوښتنې يې په زړه کې تېرېدې.

لږ ځنډ وروسته يې تصميم و نيو چې يو لنډ ليک ورته واستوي او پوه شی.

يو څه يې په ليک کې وليکل، بيا لاندې کته شوه.

د خپلې خورړنې کور خوا ته لاړه او دروازه يې و ټکوله.

د خورړنې کوشنې ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام يې ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سلام ته وعلیکم و وایه او پوښتنه یې وکړه:
نازی په کور کې ده؟
هغه و ویل:
هو!
هغه په کور کې ده.
بیا جلۍ هغه ته و ویل:
هغې ته غږ کړه.
هغه و ویل:
سمه ده !
اوس دستي!
الک کورته د ننه شو او خپلې خور ته یې غږ کړ.
نازی دروازې ته راغله او له خورړنې سره یې روغبړ وکړ.
نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.
دوی کور ته د ننه شوې، سم دلاسه جلۍ کاغذ و ویست او نازی ته یې و ویل:
دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چې شپېلۍ وهونکي ته یې ورکړي.
نازی پوښتنه وکړه:
کوم شپېلۍ وهونکی؟
جلۍ زیاته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلۍ وهي.
نازی و ویل:
هو!
زه هم کله، کله د شپېلۍ غږ اورم.
په ربښتیا چې هم ښه، خوږه او په زړه پورې شپېلۍ وهي.
بیا یې جلۍ ته و ویل:
مینه شوې خو به نه یې؟
جلۍ و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه!
یوازې غواړم چې و پوهېږم.
څوک او ولې شپېلۍ وهي.
نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:
دا کاغذ واخله، شپېلۍ وهونکی پیدا کړه او ورته یې ورکړه.
بیا جلۍ زیاته کړه.
ور ته و وایه څواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تا نه واخلم.
الک و ویل:
سمه ده.
بیا خور یې و ویل:
دا موضوع له څانه سره وساته او چاته به یی نه وایي.
الک و ویل:
سمه ده!
لیک یې واخیست او له کوره بهرشو.
ډېر وګرځېد تر څو شپېلۍ وهونکی ومومي کړي.
الک شپېلۍ وهونکی وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.
الک بیرته کور ته روان شو.
شپېلۍ وهونکی کاغذ خلاص کړ.
تیاره وه،
لیک، ښه نه لوستل کېده.
له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې ودرید، تر څو لیک ولولي.
په لیک کې لیکل شوي و:
سلام وعلیکم!
کولای شم تا له نږدې و وینم؟
وروسته هغه لیک په جب کې کیښود او کور خوا ته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته ورسيد.
دشپې ډوډۍ يې و خوړه، وروسته يې لمونځ بيا ويده شو.
سهار شو.
ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازيګر شو،
بيا يې کاغذ را واخيست او د سوال په ځواب کې يې وليکل:
هو!
ولې نه**!**
کوم ځای چې ته، تاکې.
کاغذ يې جب ته کړ، شپېلۍ يې واخيسته، د تل په څېريې واسکټ په جب کې کېښوده او له کوره و وت.
بيا د خپلې خوښې ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسيد.
ښپېلۍ يې له جبه و ويسته او په وهلو يې پيل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واوريد، له کوره کته شوه او خپلې خوررړنې (نازی) کورته لاړه.
ګورې چې د نازی وررور لوبې کوي.
هغه نږدې شوه او د نازی وررور ته يې په غوږ کې و ويل:
کولای شې چې هغه شپېلۍ وهنوکې څنګه لاړ شې؟
هغه و ويل:
هو!
ستونزه نشته.
بيا جلۍ و ويل:
ليک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړئ.
بيا نازی به يې ماته راکړي.
الک و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده!
الک شپېلۍ وهونکي پسې او جلۍ کورته لاړه.
الک شپېلۍ و هونکي ته ورسید او سلام یې ورکړ.
مسافر سلام ته وعلیکم و ویل:
بیا یې کاغذ له جبه و ویست او الک ته یې ورکړ.
الک هم کاغذ واخیست او کور خواته روان شو.
الک کورته ورسېد.
د کور مخ ته، ملګرو یې انتظار کاوه.
بیا هغه خپلو ملګرو ته و ویل:
زه کور ته ځم او ژر بېرته راځم.
تاسو لوبې پیل کړئ.
کوشنیانو لوبه پیل کړه او الک کور ته د ننه شو.
نازی ته یې غږ کړ.
هغه په پخلنځی کې وه.
هغې و ویل:
دلته راشه!
پخلنځي ته!
هغه پخلنځی ته د ننه شو او کاغذ یې نازی ته ورکړ.
الک د کوره د باندی شو او ملګرو سره یې لوبې ته دوام ورکړ.
شپه تېره شوه او سهار شو.
نازی له کوره و وته او خوررړنې کورته لاړه.
ور یې وټکاوه.
خوررړنه یې دروازه خلاصه کړه او نازی ته یې د کور راتګ بلنه ورکړه.
نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټې ته د ننه شوه، پر څوکۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړرنې یې د شیدو چای راوړ او نازی ته یې مخامخ پر میز کېښود.
نازی مننه وکړه بیا لږ وروسته یې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغې کاغذ خلاص او لوست.
هغه خوشحاله شوه.
نازی هم د شیدو چای و څښه او کور ته لاړه.
جلۍ په سوچ کې وه،
څه وخت؟
کوم ځای د لیدو له پاره وټاکي؟
څو ورځې تېرې شوې.
بیا جلۍ تصمیم و نیو چې له الکه نظر واخلی او هغه مناسب ځای د لیدو له پاره و ټاکي.
بیا یې بل لیک ولیکه، هغې و غوښتل چې د نازی د ورور په ذریعه یې شپېلۍ وهونکي ته ورسوي.
ورځ په سختۍ تېره شوه او ماښام شو.
جلۍ لیک واخیست او د نازی کور ته روانه شوه،
هغه کور ته ورسیده، دروازه یې وټکوله.
نازی دروازه خلاصه کړه.
جلۍ لیک نازی ته ورکړ او ورته یې و ویل:
ورور ته دې ورکړه چې، شپېلۍ وهونکي ته یې ورسوي.
نازی هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.
جلۍ و ویل:
مننه کوم.
اوس څه کار لرم، بیا به سبا راشم.
جلۍ خپل کور ته لاړه او نازی هم دروازه وتړله.
لږ وروسته د نازی ورور راغی، نازی ورته لیک ورکړ.
بیایې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لیک شپېلۍ وهونکي ته ورسوه.
او ورته و وایه چې ځواب یې و لیکي.
هغه و ویل:
سمه ده!
الک روان شو، شپېلۍ وهونکي ته ورغي او لیک یې ورته وسپاره.
الک بېرته راغی.
مسافر لیک خلاص او ولوست.
بیا یې شپېلۍ په جب کې کېښوده او کور ته روان شو.
کورته ورسېد.
د شپې ډوډۍ یې وخوړه، د لمانځه نه وروسته خپل خوب ځای ته لاړ، سر یې پر بالښت کېښود او سوچونه یې پیل کړل.
کله به یې ویل:
وبه لیکم چې د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلۍ وهم.
بیا به یې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه چې هغه ځای د پولیسو هستوګنې (کالوني) ځای دی.
سهار شو.
شپه یې په سوچونو کې تېره کړه.
وروسته د سهار د چای څښلو څخه، له کوره و وت او سړک خواته لاړ تر څو یو مناسب او د پولیسو د هستوګن ځای نه لرې او د کچه ګړۍ کمپ ته نږدې، کوم روښانه ځای و مومي.
څو ساعته یې تېر کړل .
اخوا او دېخوا یې نظر اچوه تر څو لنډ ځای و مومي.
د روغتون د لیدو سره یې ښه سوچ ور په برخه شو.
په زړه کې ډېر خوشحاله او ویې ویل:
دا دی، خدای ښه ځای وښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وايم چي، دلته د رنځور پوښتنې له پاره راغلی يم.
دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.
مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انګړ کې و ګرځېد، بيا وروسته د باندې او کورته لاړ.
د غرمې دوډۍ يې په خورا خوشحالۍ سره وخوړه او د ځپرې سيوری ته کيناست.
مازيګر شو، هوا هم مخ په تيارېدو او ماښام نږدې شو.
مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځای لوري ته روان شو.
ټاکلی ځای ته ورسېد او د پولې په سر کيناست.
کاغذ يې له جبه و ويست او ليکنه يې پيل کړه.
ويې ليکل:
زما له نظره، مناسب ځای د ليدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی روغتون دی، کوم چې له ما او تا ليدو له پاره ډير مناسب ځای دی.
دا ځای ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.
او که ته، تر ما کوم غوره ځای ټاکې، زه به هرو مرو درځم.
ليک يې په جب کې کېښود، شپېلۍ يې و وېسته او په وهلو(غږولو) يې پيل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واوريد، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.
د نازی د کور مخې ته يې د هغې ورو وليد، کوم چې په لاس کې يې د چرګې هګۍ وې.
الک نږدې شو او جلۍ ته يې سلام ورکړ.
هغی سلام ته وعليکم و ويل:
بيا يې د نازی ورور ته و ويل:
کولای شې چې د شپېلۍ وهونکي ځنګ ته لاړ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک و ویل:
هو!
اول به هګۍ کورته ورسوم بيا به لاړ شم.
جلۍ مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.
الک هګۍ کورته يوړی او بېرته و وت.
الک د شپېلۍ وهونکې خوا ته لاړ.
هغه شپېلۍ وهونکی ولید.
سلام يې ورکړ،
مسافر ډېر خوشحاله شو، او سلام ته يې علیکم و ويل، بيا يې زياته کړه چې:
دا ليک هغې جلۍ ته ورسوه.
هغه و ويل:
سمه ده!
رايې کړه!
مسافر لیک ورکړ.
الک ليک واخيست او کور خوا ته روان شو.
کورته ورسيد او ليک يې نازی ته ورکړ.
شپه تېره شوه، سبا شو.
نازی د خوړړنې کور ته ورغله، په لاره کې جلۍ د نازی مخې ته راغله.
هغوی روغبړ وکړ، نازی ليک هغې جلۍ ته وسپاره، د هغې نه يې خدای پاماني واخيسته او بېرته، کورته راغله.
جلۍ ليک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.
د شپې يې خوب و نه کړ، سهار شو، بيا يې تر ماښامه انتظار وکړ.
تاکلی وخت په نږدې کېدو او د جلۍ زړه په رپېدو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له کوره و وته، ریکشا کې کېناسته او روغتون خوایې حرکت وکړ.
لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته و رسېدن او له ریکشا کته شوه.
دروازې نه، انګړ ته د ننه شوه او تر یوی ونې لاندې ودرېده.
په دې وخت کې، مسافر هم انګړ ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.
ډیره سخته شېبه وه.
ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل ټیلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.
څه وخت تېر شو چې سترګې یې پر یوې ښکلی جلۍ ولګېدې.
داسې معلومېده چې د چا انتظار کوي.
مسافر څو دکیکې خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننداره شو.
جرأت یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .
هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننداره کوي، هماغه شپېلۍ وهونکی دی.
یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپېلۍ له جبه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.
که چېرې هماغه جلۍ وي، پوهېږي چه زه یم.
شپېلۍ یې له جبه و ویسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.
په دې وخت کې د جلۍ، شپېلۍ ته پام شو،هغه پوه شوه چې دا هماغه شپېلۍ وهونکی الک دی.
هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدی را شي
هغه نږدی شو او جلۍ ته یې سلام ور کړ.
هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .
مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا غوښتل چې له ما سره وګورې؟
هغې و ویل:
هو!
ما غوښتل.
بیا مسافر و ویل:
اورم !
څه دې ویل؟
الک ډیر ښکلی و، خدای پاک ورته ښایست او ښه ځواني ورکړی وه، جلۍ د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه یې په ډبه هاري شو.
ژبه یې بنده، بنده شوه او ویې ویل:
د کوم ځای یې؟
هغه و ویل:
د افغانستانه راغلی یم.
هغې و ویل:
نوم دې څه دی؟
هغه و ویل:
مسافر!
بیا یې وپوښتل:
چېرې ژوند کوې؟
هغه و ویل:
په کمپ کې.
بیا یې و پوښتل:
په کوم کمپ کې؟
مسافر و ویل:
د کچه ګړۍ په کمپ کې.
مسافر هم د جلۍ تر اغېزې لاندې راغئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه هغه هم ښکلې او پښتنه پيغله وه.
بيا جلۍ و پوښتل:
څه کار اوبار کوې؟
هغه و ويل:
وزګاريم، کله ناکله په منډه يې کې مزدوري کوم، بيا مازيګر د لوبو ننداره ته ځم، ماښام راځم د ستاسو ودانيو ته څېرمه شپېلۍ وهم او خپل غم پرې لرې کوم.
جلۍ موسکۍ شوه او هغه ته يې و ويل:
ته ښکلې شپېلۍ وهې!
زه ستا د شپېلۍ د اوريده له پاره کوټې نه بالکن ته وځم، تر پايه يې اورم، کله چې ته شپېلۍ بنده کړې، بيا پوهېږم چې ته کور ته ځې.
ما سوچ کاوه چې ته پېښورى يې،
اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانى يې.
په دې وخت کې ګڼه ګونه ډېره شوه او جلۍ له هلکه خداى پاماني واخيسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.
جلۍ ريکشا ودروله، په هغې کې کيناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځاى کې ولاړ و، هغې په سپ يې کتل تر څوچې له دروازې و وته.
مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې يې و ويل:
عجيبه پېښه وه!
هيڅ نه پوهېږم!
بيا يې و ويل:
د پېښې نه، تېښته نشته!
څه چې د خداى رضا وي.
بيا له دروازې نه و وت او په پښو کور لوري ته روان شو.
جلۍ هم کورته ورسيده، زړه يې بې کراره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار د شیدو چای خوړو نه وروسته خپلې خوررڼې کورته ورغله، د
هغه الک په هکله یې خپلې خوررڼې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه:
هغه ډېر ښه، جګ ځوان او ښکلی و، مګر هغه مهاجر دی، د کچه
ګړۍ په کمپ کې، اوسېږی.
خوررڼه یې په خندا شوه او ویې ویل:
شپیلۍ و هونکې دې خوښ شو؟
هغې و ویل:
هو!
بیا جلۍ و ویل:
ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.
بیا خوررڼې یې و وېل:
ځنګه په سوچ کې شوې؟
لکه چې الک دې ډیر خوښ شو؟
هغی و ویل:
زه خو د هغه په شپیلۍ وهلو مینه شوې وم.
بیا خوررڼی یې و ویل:
او س په هغه مېنه شوې؟
هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:
نه!
هیڅکله!
هغه یو مهاجر دی.
زه یوازی د هغه په شپیلۍ وهلومېنه شوې یم.
خوررڼې یې و ویل:
وګورو!
بیا خوررڼې یې غږ کړ:
څه سوچ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای دې سوړ شو.
هله!
چای دې و څښه!
هغې پیاله واخیسته او سوړ چای یې و څښه.
بیا له ځایه پاڅېده او خورړنې ته یې و ویل:
زه کور ته ځم.
خورړني یې هغه تر دروازې ورسوله، دروازه یې خلاص او دباندې شوه.
جلۍ کورته لاړه، هر ماښام به یې د شپېلۍ غږ په مینه اورېده او تر پایه به بالکن کې ناسته وه.
څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کې د هلک مینه پېدا شوه، هغې به کوښښ کوه چې هغه له زړه وباسي، یوازې د شپېلۍ د غږ په اورېدو قناعت وکړي.
الک هم د جلۍ په اړه سوچ کول پیل کړ او له ځانه سره به یې ویل:
زه او هغه جلۍ!
هیڅ امکان نه لري.
مسافر د شپېلۍ وهلو ته دوام ور کړ.
ورو، ورو د هغه په زړه کې د جلۍ مینه پېدا شوه.
کوم وخت چې جلۍ د شپېلۍ غږ واورېد، زړه به یې په ډبه هاري شو، د هلک ځواني به ور په یاده شوه او له ځانه سره به یې وېل:
څومره ښه ځوان، څومره با ادبه، خپل رښتیا یې و ویل، او و نه یې غوښتل چې ما ته دروغ و وایي.
وخت تېر شو.
جلۍ و غوښتل چې بیا د هلک سره و وینی.
لیک یې ولیکه، د خورړنی وروړ ته یې ورکړ، چې شپېلۍ وهونکي ته یې ور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک هم لیک شپېلۍ وهونکي ته وسپاره.
مسافر لیک واخیست او ویې لوست.
بیا یې په پای کې ولیکل:
سمه ده !
ماښام!
همالته!
روغتون کې!
په انګړ کې!
تر ونې لاندې!
بیا یې لیک الک ته ورکړ او و یې ویل:
دا دی!
دا بیرته جلۍ ته ور کړه!
الک لیک واخیست او روان شو.
جلۍ په بالکن کې ناسته وه .
هغه د خوررړنی د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشئ؟
الک له ورایه ځرګند شو.
هغه خوشحاله شوه او دروازې خوا ته لاړه.
مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.
الک ورسېد.
جلۍ اخوا دیخوا وکتل.
څوک نه ښکارېده!
الک ته یې و ویل:
راکړه!
الک، لیک ورکړ او روان شو.
جلی دروازه وتړله.
پخلنځي ته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک یې خلاص کړ او ویې لوست.
بیا یې بې اختیاره د الک ځواب ښکل کړ؛
لیک یې خیرې کړ تر څو، بل څوک یې و نه ویني او د هغې په راز پوه نه شي.
سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګړ ته د ننه شوه، سترګې یې په مسافر ولګېدې، زړه یې په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوږه شوه.
بیا جلۍ مسافر ته نږدې شوه.
سلام یې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعلیکم و ویل.
بیا د جلۍ، پو ښتنې پیل شوي.

څو کسه په کور کې اوسېږۍ؟
څو ورونه او خوېندې لرې؟
په افغانستان کې د کوم ځای یاست؟
روزګار مو په هیواد کې څنګه دی؟
....
او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتیا ویل.
بیا جلۍ مسافر ته و ویل:
مننه کوم.
کله نا کله به دلته سره وینو!
مسافر و ویل:
سمه ده.
کومه ستونزه نه شته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا جلۍ خدای پاماني واخیسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلۍ دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایې له هغې نه ریباري وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلې مورې سره شریکه کړه.
مو ریې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلۍ څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستانه، نه ده.
مور یې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغانستانه نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پیښور پښتنه ده،
پوهیږې چې پښتون، غټ ټبر دی .
د انګریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوې برخو و وېشل، تر څو خپلو موخو ته ورسیږي.
مور یې ویل:
هو!
مور به مې راته ویل؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې و پوښتل:
جلۍ چېرته اوسېږي؟
هغه و ویل:
په پولیس کالوني کې اوسېږي.
مور یې و پوښتل:
هغه څنګه، هلته اوسېږي؟
مسافر و ویل:
هغه د پېښاور د ښار د یو لوړ پوړي افسر لور ده.
مور یې و ویل:
ټوکې کوې او که رښتیا وایې؟
مسافر و ویل:
رښتیا وایم.
بیا مور یې و ویل:
دې سره څرنګه اشنا شوې؟
مسافر خپله کیسه د شپېلۍ وهلو نه پیل کړه.
مور یې حیرانه او هکه پکه شوه.
بیایې و ویل:
مونږ مهاجر یو او دوی میښت دي،
همدا راز مونږ بې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار یې هم د پولیسو جګ پوړی افسر دی.
امکان نه لري!
بیا مور یې پوښتنه وکړه:
تا د خپل ژوند کیسه ور ته کړې ده؟
مسافر و ویل:
هو!
ما ورته ټوله رښتیا ویلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خويندو، روزګار، په کمپ کې ژوند کول، ټول مې ورته رښتيا ويلي دي.
مور يې بيا په سوچ کې ډوبه شوه او ويې ويل:
څه وکړم؟
مسافر و ويل:
دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شريکه کړه.
هغې و ويل:
سمه ده.
مسافر په سوچ کې له کوره و وت.
شپه شوه.
د مسافر پلار هم ستړی، ستو مانه کور ته راغی.
د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کيسه وکړه.
د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.
د مسافر مور ته يې و ويل:
ټوکې کوې او که رښتيا وايې؟
هغې و ويل:
رښتيا وايم.
مسافر هيڅکله دروغ نه وايي.
د مسافر پلار و ويل:
څه و کړو؟
هغې و ويل:
اړينه ده چې د جلۍ کور ته ريباري لاړ شو.
بيا د مسافر پلار و ويل:
مونږ خو مهاجر او بې وسې خلک يو، څه هم د ولور له پاره نه لرو، دا کار به څنګه شي؟
د مسافر مور و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربانه دی.
که چېرې هغوی و مني، زه به هيواد ته لاړه شم او پلارنۍ پاتې ځمکه به و پلورم.
ته خو هسې هيواد ته تلی، نه شې.
ځکه چې دولت به دې بندي کړي.
د مسافر پلار و ويل:
هو!
سمه ده!
خدای وکړي!
بيا د مسافر پلار و ويل:
انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلۍ د اوسيدو پته واخلو.
لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.
پلار يې پرهغه غږ کړ:
دلته راشه!
هغه هم ژر ورته نږدی او سلام يې واچوه.
مور او پلار يې وعليکم و ويل.
پلار يې و ويل:
دلته کينه!
مسافر کيناست.
پلار يې د جلۍ په هکله و پوښتل؛
هغه هم رښتيا ځوابونه ورکړل.
بيا يې و ويل:
کله او څوکسه کولای شو د جلۍ کور ته لاړ شو؟
مسافر و ويل:
سبا به د جلۍ نه پوښتنه وکړم چې څه وايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې و ويل :
سمه ده!
بيا هر څوک خپل د خوب ځايونو ته لاړل او بيده شول.
سهار شو بيا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلۍ سره په ټاکلي ځای کې وليدل او ترې پوښتنه يې وکړه:
هغې و ويل:
لومړی به ستا مور او پلار راشي.
بيا به ټول شيان روښانه شي.
مسافر و پوښتل:
کومه ورځ؟
هغې و ويل:
د جمعې په ورځ،
په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.
مسافر و ويل:
سمه ده!
زه به مې خپل پلار او مور ته و وايم.
د جمعې په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ريباري راشي.
جلۍ په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.
بيا يې سره خدای پاماني واخيسته او هر څوک خپل کور ته روان شول.
ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.
مسافر او جلۍ په زړونوکې ډېر خوشحاله وو، سوچ يې کاوه چې دا هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره ليده کاته وکړي.
ماسپښين شو او مسافر خپلې مور څنګ ته نږدې او ويې ويل:
پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:
د جمعې لمونځ ته تلی دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو
او د پلار مخې ته لاړ.
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.
پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.
بیا یې مسافر ته و ویل:
کولای شو لاړ شو؟
هغه و ویل:
هو!
ولې نه!
بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:
سړک ته نږدی شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.
ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلي شو.
بیا مسافر و ویل:
زه به تا سو د هغې تر کوره لاربنونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او
د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.
هغوي و منه،
بیا هغوي د جلۍ کور خوا ته روان شوو.
مسافرد جلۍ کور له ورایه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري
ته روان شو.
هغوي کور ته نږدې شوو،
جلۍ هم په بالکن کې ولاړه او د ریباری انتظار یې کاوه.
هغوی دروازه وټکوله او جلۍ منده کړه، دروازه یې خلاصه کړه،
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:
څوک او د چا سره مو کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی و ویل:
میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟
هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:
موریې !
میلمانه دي.
مور یې دروازې ته راغله او هغوی ته یې د ناستې (سالون) کوټې ته لارښونه وکړه، هغوی کوټې ته ننوتل.
موریې و ویل:
پلار ته دې غږ کړه!
ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.
مور یې په کیسه پوه وه او جلۍ هغې ته کړي وه.
دوی په خبرو پیل کړ.
بیا یې جلۍ په هکله د ریباری غوښتنه وکړه.
د جلۍ پلار د الک په هکله څېړنی پیل کړي، له خبرو نه روښانه شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.
هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځې او شپې تېروي.
په همدی وخت کې جلۍ د اوسیدو(سالون) کوټې ته نږدې او تر دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واوری چې د هغې په هکله څه پرېکړه کوي.
خبرې خورا تودې وې.
مګر د جلۍ د پلار زړه نه و، په پایله کې یې پرېکړه وکړه چې هغوی ته د نه منلوځواب ورکړي.
د جلۍ مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریباري بلې ورځې ته پرېږدي تر څو د جلۍ او د هغې ماما ګانو سره مشوره وکړي.
مګر د جلۍ پلار د هغې خبره وا نه ورېده او هغوی ته یې د نه منلو ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې جلۍ په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوټې ته روانه شوه.
د مسافر پلار، مور هم له ځایه پاڅېدل او ویې ویل:
که بیا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنګه دی؟
هغه و ویل :
زما یوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.
مونږ او تاسو سره ډېر توپیر لرو، دا کار نه کېدونکی دی.
د مسافر پلار او مور ډېر خوابښیني شوو او د جلۍ د کوره و وتل:
هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته ښودلې وه، و نې ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او خوشحاله ښکارېده.
مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، ویې ویل:
څنګه شو؟
هغوی سلام ته وعلیکم و وایه او ویې ویل:
کار خو ونه شو.
د جلۍ پلار راضي نه دی، زیاته یې کړه چې هېڅ خبره نه مني او وایي:
سمه ده چې مونږ اوتاسو سره یو قام او پښتانه یو، خو دا کار ناشونی دی.
مسافر هم خورا خپه شو.
دوی ټول مخ پر کور روان شوو.
کورته ورسېدل او څپرې خوا ته لاړل.
هلته کیناستل.
د کور نوروغړو ترې پوښتنه وکړه:
خوشحاله راغلی او که خپه؟
د مسافر مور و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا خپه.
هغوي هم خپه شوو.
شپه تېره شوه.
سهار شو.
مسافر له کوره و وت او خپله پرونۍ کيسه يې ملګرى ته و کړه:
ملګرى يې هم، ډير خپه شو.
بيا يې و ويل:
مه خپه کيږه!
خداى مهربانه دى!
جلۍ پر تا مينه ده.
ډير سوچ مه کوه؛
مسافر و ويل:
زه له هغې سره خبرې کوم.
کېداى شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.
ملګري يې و ويل:
دا سمه ده.
څو ورځې وروسته يې له جلۍ سره خبرې وکړي.
هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذريعه حل کړي.
مور يې د جلۍ د مينتوب کيسه د هغې پلار ته وکړه او ورته يې و ويل:
ما هم ورته ډېر نصيحت وکړ، مګر هغه يې نه مني او پر الک ولاړه او مينه ده.
د جلۍ پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدى چې له کوره و وځي او د الک سره و ويني.
پلار يې سوچ کاوه چې، کېدى شي جلۍ له الک سره افغانستان ته لاړه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به، ده او د ده کورنۍ ته ډېره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلۍ نه شو کولای الک و ويني.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به يې کتلې.
مسافر به خواشينی ښکارېده او له چا سره به يې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتيا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به يې ډوبه و.
د مسافر پلار يوه ورځ وختي ماجت ته لاړ، دوي کسان جومات ته راغلی وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا ببره يې په زړه کې وګرځېد چې هغه موضوع د ملا سره شريکه کړی، ګوندې هغه ورته کومه لاره و مومي.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته يې و ويل:
کولای شم يوه شخصي موضوع در سره شريکه کړم؟
هغه و ويل:
هو!
و وايه!
هغه د مسافر د مينې او ريبارۍ تګ کيسه ملا ته وکړه،
هغه و ويل:
ته سوچ مه کوه، که نصيب وي د حل لاره به پيدا شي.
ملا زياته کړه، ويې ويل:
په هغې کالونۍ کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملګری دی، مونږ په يوې مدرسې کې سبق ويلی دی.
زه به لاړ شم او د هغه سره به مشوره وکړم.
بيا يې د جلۍ د کور پته واخيسته.
د مسافر پلار ډېر خوشحاله شو او کور ته لاړ.
مازيګر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کالونۍ په لور حرکت کړ.
یوه ګړۍ وروسته کالونۍ ته ورسید او جومات خوا ته لاړ.
د مازیګر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازیګر لمونځ یې په جمعې سره ادا کړ.
خلک د جومات نه په وتو پیل کړ.
هغه هم ودرید تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي.
ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو.
په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته یې منده کړه، خپل ملګری یې په غېږ کې ونیو، روغ بړ یې ورسره وکړ، بیا یی دېرې خوا ته بوته او چای یې ورته وغوښت.
دواړه پر کټ کیناستل او پر خبرو یې پیل کړ.
بیا له ملګري یې و پوښتل:
څرنګه دې خوا راغلۍ؟
هغه و ویل:
لومړی، ستا د لیدو له پاره،
بیا یوه موضوع مې درسره شریکوله، کومه چې د ستاسو کالونۍ پورې اړه لري.
هغه و ویل:
مهرباني!
و وایه!
هغه و ویل:
زمونږ د سیمې الک او ستاسو د سیمې جلۍ سره مینه لري، جلۍ پر الک خورا مینه ده، لومړی هغه د الک په شپېلۍ وهلو او بیا وروسته د هغه د لیدو نه، پر هغه هم مینه شوې ده.
بیا جلۍ خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ریبار واستوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک خپل مور او پلار د هغې جلۍ کورته واستوو، مګر د جلۍ پلار ريبارى و نه منله او ورته يې و ويل:
دا خبره ناشونې ده.
هغوى ډير خپه کورته راغلل او په اړه يې، نن دا کيسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا ځنګ ته راغلم، کېداى شي ته ورته کومه د حل لاره مونده کړې.
هغه و ويل:
سمه ده!
د کور پته يې لرې؟
هغه و ويل:
هو!
د هغې جلۍ د کور پته يې ور کړه.
هغه و ويل:
ملا صاحب !
زه هغه ښه پېژنم.
هغه د سيمې ستر پوليس دى، زه به ورسره خبرې وکړم، بيا به تاته احوال درکړم.
ماښام نږدى شو او ملا له خپل ملګري نه د تګ اجازه واخيسته او کمپ لوري ته روان شو.
څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملګرى کمپ جومات ته راغى اوخپل ملګرى سره يې و کتل.
بيا يې ور ته و ويل:
ما د هغې د پلاره سره وکتل او ماته يې هم، د نه ځواب راکړ.
اوس يوازى يوه لاره شته،
هغه لاره د پښتنو په منځ کې د جرګې لار ده، کوم چې پښتانه ته د منلو وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځۍ چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او يوه د جمعې ورځ وټاکو او د جلۍ پلار کور ته جرګه لاړ شو، ګوندې لاره اواره شي.
په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسيد، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېني.
هغه هم نږدې کيناست او په ګده سره يې فيصله و کړه، تر څو د جلۍ کور ته جرګه ولېږي.
په جرګه کې به څلور ملايان، څلور د کمپ سپين ږيري او د هلک پلار به وي.
دوی، وخت يې د جمعې ورځ و ټاکله.
د کالونې ملا امام ته يې وظيفه ورکړه تر څود جلۍ پلارسره د جرګې او وخت په هکله معلومات شريکه کړي.
د کالونې ملا امام خبره و منله او د وعدی سره سم د جلۍ پلار سره يې و ليدل او د جرګې د وخت او موضوع په هکله يې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.
جمعه را ورسيده او د جرګې غړی تيار شوو او د کالونې په لور يې حرکت وکړ.
هغوی يوه ګړی وروسته يادې سيمې ته ورسېدل او د جلۍ د کور په لور يې ګړندي ګامونه واخيستل.
کور ته نږدی شوو.
د کچه ګړۍ ملا امام، نورو ته و ويل:
ورونو!
نن به دا موضوع په ښه ښان او د دواړو کورنيو په ګټه تمام کړو، تر څو چې پاېلې ته نه يو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.
ټولو دا خبره و منله.
وروسته ملا امام و ويل:
بسم الله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه و ټکوی.
د هلک پلار د مخه شو او دروازه يې وټکوله.
د جلۍ پلار دروازه خلاصه کړه او ميلمنو ته يې ښه راغلاست و وايه.
بيا يې له ټولو سره روغبړ و کړ او هغوی ته يې د ناستې (سالون) کوټې ته بلنه ورکړه.
د جلۍ پلار د شيدو چای فرمايښت ورکړ.
د جرګې غړو په خبرو پيل کړ او ويې ويل:
مونږ ټول يو قام اوپښتانه يو، اړينه نه ده چې يو تر بله ځان پورته وګڼو، ښه خبره به داوي چې نن يوې ښې پايلې ته ورسېږو.
خبرې اوږدې او د شيدو چای ورسېد.
د کچه ګړی ملا امام و ويل:
مونږ تر څو چې پايلې ته ونه رسېږو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.
بيا يې زياته کړه.
مونږ ټول د جلۍ د مينې په اساس راغلي يو که چېرې دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پايلې و لري.
د جلۍ پلار په سوچ کې ډوب شو، په ياد يې راغی چې يوه شپه د هغې لور تصميم نيولی و چې ځان وژنه وکړي.
بيا د جلۍ پلار و ويل:
دومر ه چې تاسو ښه خلک ياست او جرګه مو را غوښتې ده د پښتنو د جرګې په اساس تاسو خبره په يوه شرط منم.
بيا د کالوني ملا امام غږ کړ:
و وايه کوم شرط؟
هغه و ويل:
که چېرې تاسو له ما سره موافقه کوي، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتې کيږي، زه د جرګې سره موافقه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسافر پلار و ويل:
دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، ښه به وي چې د الک سره مشوره وشي.
ټولو و منله او ويې ويل:
دا ښه کار دی.
بيا د جلۍ پلار و ويل:
اوس د چای په څښلو پيل کړئ.
خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.
هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.
بيا دې کچه ګړی ملا امام و ويل:
اوس به څه کوو؟
د جلۍ پلار و ويل:
تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسې تياري کړو.
بيا د جرګې را تګ ته اړتيا نه شته، څو کسه نارينه او ښځينه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسې ورکړو او خبره به خلاصه کړو.
بيا يې د ملا امام نه و غوښتل چې يوه د خير دعا و کړي.
هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته يې مبارکي و ويله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.
د الک پلار کور ته لاړ، څپرې لاندې کيناست، د الک مور، خويندې، ورونه هم و رسېدل، او له هغه يې و پوښتل:
جرګه څنګه شوه؟
هغه و ويل:
جرګه مو و ګټله.
د ملايانو کور دې اباد وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الک کورنۍ ډېره خوشحاله شوه او ویې ویل:
کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟
هغه و ویل:
نه!
یوه شرط پاتې شو،
د الک مور و ویل:
بیا کوم شرط؟
مونږ کولی شو چې تر سره یې کړو؟
هغه و ویل:
هو!
دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.
که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.
بیا هغې و ویل:
و دې نه ویل؛
کوم شرط؟
هغه زیاته کړه او و یې ویل:
د جلۍ پلار شرط کېښود، که چېرې الک د واده نه وروسته زمونږ په کور کې پاتې کېږي، مونږ یې منو.
مور یې و ویل:
دا دې لا بله خوشحالي!
مونږ په څه خواریو هغه لوی کړی دی، بیا به یې هغوی ته سپارو؟
پلار یې و ویل:
بس!
ژوند همداسې دی.
خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،
څه چې د خدای رضا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د الک پلار و پوښتل:
مسافر چېرې دی؟
مورېې و ویل:
هغه د باندې دی.
اوس به راشي.
دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.
هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.
پلار یې علیکم و ویل،
بیا یې و ویل:
راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.
هغه ور ته و ویل:
د جلۍ پلار یو شرط لري.
مسافر و ویل:
کوم شرط؟
هغه و ویل:
وروسته له واده څخه، د خسر کور کې اوسېدل.
مسافر و ویل:
زه یې نه منم.
زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خویندو او ورونو نه جلا، ژوند و کړم.
مسافر د دې خبرو په اورېدو سره ډېر خواشینی او له کوره و وت.
د خپل ملګري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې شوې خبرې یې ورته وکړې.
بیا ملګری یې و ویل:
ته د جلۍ سره خبره وکړه، ګوندې کومه لاره ورته پیدا کړي.
هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته يې و ويل:
لومړی غواړم چې د جلۍ سره خبرې و کړم، و ګورم چې هغه څه وايي؟
مور يې و ويل:
سمه ده!
څرنګه چې د تا خوښه وي.
يوه ورځ وروسته مسافر د جلۍ سره و کتل، او هغې ته يې د پلار شرط و وايه.
هغه موسکۍ شوه او ويې ويل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ويل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ويل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه يم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه يې خدای پاماني واخيسته او کور ته روان شو.
د شپې ډوډۍ نه وروسته، هغه د جلۍ سره د ليدو او د هغې زيرکتيا خبره د خپلې کورنۍ سره، شريکه کړه.
هغوی و ويل:
څه چې د ستا او جلۍ په خير وي، مونږ به يې وکړو.
يوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر د پرېکړې خبر ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ويل:
څه چې د خدای رضا وي.
د جمعې په ماسپښين، هغوي څو ښځينه او نارينه تيار او د جلۍ کور ته يې ريبارۍ ته واستول.
دا ځل د الک مور د شرط موافقه يې، جلۍ مورته و ويله، هغه هم ډيره خوشحاله شوه.
بيا نارينو په خپل منځوکې خبرې اترې وکړې.
يوه ګړۍ وروسته د جلۍ مور د هغې د پلار په اشاره د پټاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کې يې کېښنود.
هغوی هم يوه انداز پيسې د افغاني رواج سره سم په مجمه کې کېښنودې؛
چاې يې و څښنو اوروسته د پټاسو دسمال يې واخيست او خورا خوشحالۍ سره د جلۍ د کوره و وتل.
دواړو خواو ته خوشحالي پيل شوه، جلۍ او الک هم کولای شو چې په خپل مينځو کې بې له وېرې سره وګوري.
هغوی کوژده او بيايې واده وکړ.
الک د جلۍ په کور کې خپل نوی ژوند پيل کړ، مګر هره ورځ به په سختۍ سره تېرېده؛
هغه لومړی له هيواده جلا شو.
بې کوره په کمپ کې اوسېده، بيا د کورنۍ نه هم جلا شو.
څه موده تېره شوه او جلۍ مسافر ته و ويل:
زما زړه ډير په تنګ دی.
ښه به وي چې د تاسو کورته، لاړ شو.
الک و ويل:
سمه ده!
ته مور ته دې و وايه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغی د خپلې موري نه اجازه واخيسته او د مسافر کورته لاړل.
هغوی ټوله ورځ الته تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلۍ خپلو او څپلوانو کورونو ته ميلمستيا ته تلل.
څومياشتې تېرې شوې.
په حالاتو کې بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پيل کړ، د الک کورنۍ هم هيواد ته ستنه شوه.
الک خپه ښکارېده.
هيڅ موسکا يې په شونډو کې نه ښکارېده.
يوه ورځ جلۍ د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولې ډېر خپه ښکارې؟
هغه و ويل:
د هيواده جلا بيا د خسر کوره کې ژوند، د بندي په څېر دی.
جلۍ و ويل:
ته مه خپه کېږه!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه يم، وخت به و رسېږي او مونږ به جلا ژوند پيل کړو.
هغه و ويل:
دا امکان نه لري.
زه خو کار اوبار نه لرم.
او په هيواد کې ويجاړ شوی کور لرم،
د کور جوړلو ته پيسې په کار دي چې مونږ يې نه لرو.
هغې و ويل:
خدای مهربانه دی.
هر څه به سم شي.
څه وخت وروسته جلۍ مسافر ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو کلې څنګه دی، څوک په کې اوسېږي؟
هغه و ویل:
شاوخوایې شین دی، څه کوټې په کې شته او لږ، لږ ویجاړې شوي دي.
باید جوړې شي.
هغې و ویل:
کېدای شي چې یوځل لاړ شو او د نږدې یې وګورو؟
هغه په خندا شو او ویې ویل:
څنګه دې د افغانستان شوق وکړ؟
هغې و ویل:
هیڅ !
یو چکر به و وهو او ستا هیواد به هم وګورو.
هغه و ویل:
سمه ده!
د مور اوپلار نه دې اجازه واخله.
هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخیسته.

- ډېر به احتیاط کوې چې له ماینونو نه به ځان ساتې.
- دوې شپو نه به ډېر و خت نه تېروې.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.
یوه ورځ پلاریې خپلې لور ته و ویل:
هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لاړ شۍ، ما ته و وایه چې د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.
هغې و ویل:
سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې یې مسافر ته و ویل:
کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هیواد ته لاړ شو.
هغه و ویل:
سمه ده!
کاشکې دې وختي ویلي وای چې، یو موټر مو تر تورخمه (طورخمه) پورې نیولی وای.
هغې و ویل:
پلار مې د موټر بندو بست کړی دی.
هغه ګونځاخې، مټیان هم راوړي دي، چې دستاسو هیواد په ګاونډیانو یې و وېشو.
هغی نورسوغات هم راټول کړي و.
سهار شو او موټر و رسېد.
دروازه وټکول شوه، مسافر دروازې ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه او ویې پوښتل:
څوک دې په کار دی؟
هغه و ویل:
زه ډرېور یم!
غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.
مسافر و ویل سمه ده!
اوس به مونږ کالي واخلو.
چلونکی و ویل:
کالي به تر دروازي راوړې، بیا به یې زه په موټر کې ځاي پر ځای کړم.
جلۍ به مسافر ته کالۍ ښودل او هغه به ډرېور ته ور کول.
کالي او سوغات خورا ډېر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بيا هغوی د جلۍ د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني واخيسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ.
د جلۍ مور هم يوه کوزه اوبه يې د هغوی پسې وشيندې.

په لاره کې جلۍ هری خوا ته کتل، څومره چې د تورخم لوری ته نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتی، په سترګو ليدل کېده.
يوه ګړی وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر يې د افغانستان د موټرو هډې خوا ته ودراوه او له موټره کوز شو.
مسافر و ويل:
ته کينه زه به يو موټر دربست کړم.
هغه و ويل:
نه!
د تاسو له پاره ماته پيسې راکړ شوي دي.
يو مينټ !
زه ژر راځم.
هغه يو موټر ته نږدې شو او هغه ته يې و ويل:
دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوې، کوم وخت چې بېرته راغلې، خپلې پيسې به دې له دې ستېشن نه تر لاسه کوې.
هغه و ويل:
سمه ده!
زه به موټر د تېلو ډک کړم او بيا وروسته به تاسوڅنګ ته راشم.
هغه لاړ، موټر يې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.
دريور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کېښودل او د موټر ډرېور ته يې څه پيسې هم و رکړې.
هغوی هم موټرته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.
هغوی د تورخم د ليکې وا وښتل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې هرې خوا کنډوالۍ ویجاړ کورونه، دېوالونه، کلا ګانې لیدل کېدې.
سړکونه هم کندې، کندې ول.
څه وخت وروسته موټرد جلال آباد ښارته و رسېد.
ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:
اوس کومې خوا ځو؟
هغه و ویل:
لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و ښیم.
بیا وروسته هغوی ټاکلي ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ویل:
دغی خوا ته حرکت وکړه!
چلونکی هم هغې خواته حرکت وکړ او یوه ګړۍ وروسته هغوی د مسافر کلي ته و رسېدل.
موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.
هغوی هم له موټره کته شوو،
د مسافر مور، پلار، ورونه او خویندې یې هم و رسېدې، هغوی ته یې ستړي مه شې، و وایه.
هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته یې د ننه کړل.
بیا مسافر چلونکي ته و یل:
راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرو، شپه به دلته وکړئ، سهار وختي به بېرته ستون شې.
هغه و ویل:
نه!
مننه کوم.
دا چې په خیر و رسېدو، د خدای شکر دی.
بیا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پټاسې خوا ته کیښودل.
خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پیسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پټاسې.
هرې خوا به میلمانه کېدل، دوې ورځې په چټکۍ سره تېرې شوې،
مسافر خپلې ښځې ته و ویل:
سبا به بېرته ستاسو کور ته لاړ شو.
هغې و ویل:
کوم کورته؟
مسافر و ویل:
کالوني ته،
هغې و ویل:
نوره هغه ځای ته، نه ځم.
دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و کړم.
مسافر و ویل:
دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.
هغې و ویل:
کومه ستونزه نشته.
بیا هغه و ویل:
ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شی دلته را شي.
هغې و ویل:
زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسې.
ما مې مور ته ویلي دي.
هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.
مسافر ومنله او هغی ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لیک و لیکه او مسافر ته یې ورکړ، ویې ویل:
دا ده!
لیک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، لیک به مور ته مې ور کوې.
سهار شو!
مسافر حرکت وکړ، ماسپښین د خپلې خواښې کورته و رسېد، وروسته له ستړي مه شي نه، خواښې ته یې لیک و رکړ، او هغه پوه شوه چې لور یې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه یې وکړه، خسر یې نوکري و.
سهار شو!
مسافر خپلې خواښې ته و ویل:
زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړې.
زما خوښي د تاسو د لور خوښي ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي، زه هم خوشحاله یم.
بیا خواښې یې و ویل:
لومړی چای و څښه بیا لاړ شه.
هغه چاي و څښه.
د ټولې کورنۍ نه یې خدای پاماني واخیسته او دروازی خواته روان شو.
خواښې یې و ویل:
زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.
تا سو خپل ژوند کوئ.
تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،
ته به د هغې خیال ساتې، هغه ډېره نازولې ده او کله نا کله به یې دلته راولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر و ویل:
سمه ده!
مسافر د کوره و وت.
لومړی تورخم، بیا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.
هغوی د مینې ډک او نوی ژوند پیل کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلایي
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲۶. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکې - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او ګلچېن (ناول به زبان پښتو)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا ښکاري (ناول به زبان پښتو)
۴۳. د اسلامی معمارۍ پیل
۴۴. نامنوني ژوي
۴۵. حیوانات شوخ
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپیلۍ مینه(مه ینه) په کچه ګړی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۲. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
۳. د ژرند ګړي ماما مینه
٤. حشمت خان د کلا معماري
٥. د افغان هلک او آذري جلۍ مینه
٦. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۷. لیونی لېوه
۸. بې زده کړې پوی
۹. شپنه ادې
۱۰. کوشنۍ سوداګره
۱۱. سپین کارغه
۱۲. سور تنور
۱۳. خړه بیزو
۱٤. بندي مرغه
۱٥. توده بړستن
۱٦. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Lover Of
Flute in
Kacha Gale

Written by:
Architect PHD
Hashmatullah Atmar
April /May/2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library